

BIULETYN PMK

REKTORAT POLSKIEJ MISJI KATOLICKIEJ WE FRANCJI
RECTORAT DE LA MISSION CATHOLIQUE POLONAISE DE FRANCE

Nr 25 – wrzesień 2012

„Być solą ziemi”

PROGRAM DUSZPASTERSKI NA ROK 2012/2013

„Tworząc Kościół, który chce być solą ziemi, winniśmy zaświadczyć o naszej bliskości z Bogiem i o solidarności z człowiekiem”.

Rozbudzenie ducha apostołowskiego świeckich, formowanie ich do przemieniania świata i służby ubogim - to główne cele programu duszpasterskiego Kościoła w Polsce na najbliższy czas. Program będzie realizowany w roku duszpasterskim 2012/2013 pod hasłem „Być solą ziemi”.

Program duszpasterski, którego realizacja rozpocznie się od tegorocznego Adwentu kładzie nacisk na chrześcijańskie świadectwo. Jest to także, jeden z tematów przewodnich Roku Wiary, który Benedykt XVI rozpocznie 11 października – w 50. rocznicę otwarcia Soboru Watykańskiego II.

Programu „Być solą ziemi” zwraca uwagę m.in. na odkrywanie powołań do ewangelizacji, ożywianie ewangelizacyjne Parafialnych Rad Duszpasterskich, wspólną troskę wierzących o przekaz wiary młodemu pokoleniu. Nadchodzący rok duszpasterski ma być także szczególnym czasem chrześcijańskiego świadectwa małżeństw i rodzin, akcentuje ponadto obecność świeckich w życiu społecznym, gospodarczym, kulturalnym i medialnym, dlatego ma sprzyjać tworzeniu ośrodków formacji świeckich animatorów.

W ciągu roku akcent duszpasterski powinien zostać położony na przemyślenie najskuteczniejszego przygotowania do sakramentu bierzmowania, na katechezę dorosłych, świadectwo życia katolickich rodzin i zaangażowanie na rzecz misji. Wciąż ważne jest także uwrażliwianie członków Kościoła na życie „wyobraźnią miłosierdzia”, w tym wspieranie działań Caritas, także w parafiach.

Rok Wiary rozpocznie się 11 października 2012 r., w 50. rocznicę otwarcia Soboru Watykańskiego II, a zakończy się w uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata, 24 listopada 2013 roku. Tego dnia mija też 20 lat od opublikowania Katechizmu Kościoła Katolickiego. W tym także czasie obradować będzie Synod Biskupów poświęcony nowej ewangelizacji.

BENEDYKT XVI
LIST APOSTOLSKI W FORMIE «MOTU PROPRIO»
PORTA FIDEI
OGŁASZAJĄCY ROK WIARY

1. «Podwoje wiary» (por. Dz 14, 27) są dla nas zawsze otwarte. Wiodą one do życia w komunii z Bogiem i pozwalają wejść do Jego Kościoła. Próg ten można przekroczyć, kiedy głoszone jest Słowo Boże, a serce poddaje się kształtowaniu przez łaskę, która przemienia. Przekroczenie tych podwoi oznacza wyruszenie w drogę, która trwa całe życie. Zaczyna ją chrzest (por. Rz 6, 4), dzięki któremu możemy wzywać Boga jako Ojca, a kończy przejście przez śmierć do życia wiecznego, będącego owocem zmartwychwstania Pana Jezusa, który poprzez dar Ducha Świętego zechciał włączyć w swą chwałę tych, którzy w Niego wierzą (por. J 17, 22). Wyznawanie wiary w Trójcę Świętą — Ojca, Syna i Ducha Świętego — oznacza wiarę w jednego Boga, który jest miłością (por. 1 J 4, 8): Ojca, który w pełni czasów posłał swego Syna dla naszego zbawienia; Jezusa Chrystusa, który w tajemnicy swej śmierci i zmartwychwstania odkupił świat; Ducha Świętego, który prowadzi Kościół przez wieki w oczekiwaniu na chwalebny powrót Pana.

2. Od początku mojej posługi Następcy Piotra przypominałem o potrzebie odnalezienia drogi wiary, aby coraz wyraźniej ukazywać radość i odnowiony entuzjazm, które rodzi spotkanie z Chrystusem. W homilii podczas Mszy św. na rozpoczęcie mojego pontyfikatu powiedziałem: «Kościół jako całość, a w nim jego pasterze muszą tak jak Chrystus wyruszyć w drogę, aby wyprowadzić ludzi z pustyni ku przestrzeni życia, ku przyjaźni z Synem Bożym, ku Temu, który daje nam życie — pełnię życia» (1). Zdarza się obecnie dość często, że chrześcijanie bardziej troszczą się o konsekwencje społeczne, kulturowe i polityczne swego zaangażowania, myśląc, że wiara wciąż jest oczywistą przesłanką życia wspólnego. W rzeczywistości, założenie to nie tylko przestało być oczywiste, ale często bywa wręcz negowane (2). Podczas gdy w przeszłości możliwe było uznanie, że istnieje jednorodna tkanka kulturowa, powszechnie akceptowana w swym odniesieniu do treści wiary i inspirowanych nią wartości, to obecnie wydaje się, że w znacznej części społeczeństwa już tak nie jest, z powodu głębokiego kryzysu wiary, który dotknął wielu ludzi.

3. Nie możemy zgodzić się na to, aby sól utraciła smak, a światło było umieszczone pod korcem (por. Mt 5, 13-16). Także współczesny człowiek może na nowo odczuć potrzebę, by — jak Samarytanka — pójść do studni i słuchać Jezusa, który zachęca do wiary w Niego i czerpania z Jego źródła, tryskającego wodą żywą (por. J 4, 14). Musimy na nowo z chęcią karmić się Słowem Bożym, wiernie przekazywanym przez Kościół, i Chlebem życia, danymi jako wsparcie tym, którzy są Jego uczniami (por. J 6, 51). Nauczanie Jezusa w rzeczywistości nadal rozbrzmiewa w naszych dniach z tą samą mocą: «Zabiegajcie nie o ten pokarm, który niszczy, ale o ten, który trwa na życie wieczne» (J 6, 27). My również, jak ci, którzy Go słuchali, zadajemy to samo pytanie: «Cóż mamy zrobić, abyśmy wykonywali dzieła Boga?» (J 6, 28). Znamy odpowiedź Jezusa: «Na tym polega dzieło Boga, abyście wierzyli w Tego, którego On posłał» (J 6, 29). Wiara w Jezusa Chrystusa jest więc drogą do osiągnięcia zbawienia w sposób ostateczny.

4. W świetle tego wszystkiego postanowiłem ogłosić *Rok Wiary*. Rozpocznie się on 11 października 2012 r., w pięćdziesiątą rocznicę otwarcia Soboru Watykańskiego II, a zakończy się w uroczystość naszego Pana Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata, 24 listopada 2013 r. 11 października 2012 r. upłynie także dwadzieścia lat od opublikowania Katechizmu Kościoła Katolickiego, tekstu promulgowanego przez mojego poprzednika, błogosławionego papieża Jana Pawła II (3), aby ukazać wszystkim wiernym siłę i piękno wiary. Przygotowanie tego dokumentu, autentycznego owocu Soboru Watykańskiego II, było postulowane przez Nadzwyczajne Zgromadzenie Synodu Biskupów w 1985 r. jako narzędzie mające służyć katechezie (4), i powstał dzięki współpracy całego episkopatu Kościoła katolickiego. Właśnie na październik 2012 r. zwołałem Zgromadzenie Ogólne Synodu Biskupów, którego temat brzmi «Nowa ewangelizacja mająca na celu przekazywanie wiary chrześcijańskiej». Będzie to sprzyjająca okazja do wprowadzenia całej wspólnoty kościelnej w okres szczególnej refleksji i odkrywania na nowo wiary. Nie po raz pierwszy Kościół jest wzywany do obchodów *Roku Wiary*. Mój czcigodny poprzednik, sługa Boży Paweł VI ogłosił podobny Rok Wiary w 1967 r., aby upamiętnić męczeństwo apostołów Piotra i Pawła w 1900. rocznicę złożenia przez nich najwyższego świadectwa. Miał to być w jego zamierzeniu uroczysty moment, w którym w całym Kościele będzie «prawdziwie i szczerze wyznana ta sama wiara». Chciał on ponadto, aby ta wiara była potwierdzona w sposób «indywidualny i zbiorowy, wolny i świadomy, wewnętrzny i zewnętrzny, pokorny i szczerzy» (5). Myślał, że w ten sposób cały Kościół będzie mógł zyskać na

nowo «wyrażną świadomość swej wiary, aby ją ożywić, oczyścić, aby ją potwierdzić oraz wyznawać» (6). Wielkie wstrząsy, które miały miejsce podczas owego Roku, ukazały jeszcze wyraźniej potrzebę tego rodzaju obchodów. Zakończyło je «Wyznanie wiary ludu Bożego» (7), co miało zaświadczyć, jak bardzo istotne treści, które od wieków stanowią dziedzictwo wszystkich wierzących, wymagają ciąglego potwierdzania, zrozumienia i pogłębiania w nowy sposób, aby dawać konsekwentne świadectwo w innych niż w przeszłości warunkach historycznych.

5. Pod pewnymi względami mój czcigodny poprzednik postrzegał ten Rok jako «konsekwencję i wymóg posoborowy» (8), dobrze zdając sobie sprawę z poważnych trudności swoich czasów, zwłaszcza w odniesieniu do wyznawania prawdziwej wiary i jej poprawnej interpretacji. Uznałem, że zainauguowanie Roku Wiary w połączeniu z 50. rocznicą otwarcia Soboru Watykańskiego II może być dobrą okazją do tego, aby zrozumieć, że teksty należące do spuścizny pozostawionej przez ojców soborowych, zgodnie ze słowami bł. Jana Pawła II, «nie tracą wartości ani blasku. Konieczne jest, aby były należycie odczytywane, poznawane i przyswajane jako miarodajne i normatywne teksty Magisterium, należące do Tradycji Kościoła. Dzisiaj, po zakończeniu Jubileuszu, szczególnie mocno odczuwam powinność ukazywania Soboru jako *wielkiej łaski, która stała się dobrodziejstwem dla Kościoła w XX wieku*: został on dany jako niezawodna busola, wskazująca nam drogę w stuleciu, które się rozpoczyna» (9). Ja również pragnę z naciskiem potwierdzić to, co powiedziałem na temat Soboru kilka miesięcy po moim wyborze na Następcę Piotra: «Jeśli go odczytujemy i przyjmujemy w świetle prawidłowej hermeneutyki, może on być i coraz bardziej stawać się wielką mocą służącą zawsze potrzebnej odnowie Kościoła» (10).

6. Odnowa Kościoła dokonuje się także przez świadectwo, jakie dają życiem wierzący: chrześcijanie są faktycznie powołani, aby przez samo swoje istnienie w świecie ukazywali blask Słowa prawdy, jakie pozostawił nam Pan Jezus. Właśnie Sobór w Konstytucji dogmatycznej *Lumen gentium* stwierdził: «Podczas gdy Chrystus, 'święty, niewinny, nieskalany' (Hbr 7, 26), nie znał grzechu (2 Kor 5, 21), lecz przyszedł jedynie dla przebłagania za grzechy ludu (por. Hbr 2, 17), Kościół, w którego łonie znajdują się grzesznicy, święty i zarazem ciągle potrzebujący oczyszczenia, nieustannie podejmuje pokutę i odnowę. Kościół 'wśród prześladowań świata i pociech Bożych podąża naprzód w pielgrzymce', głosząc krzyż i śmierć Pana, aż przyjdzie (por. 1 Kor 11, 26). Mocą zaś zmartwychwstałego Pana krzepi się, aby swoje utrapienia i trudności, zarówno wewnętrzne, jak i zewnętrzne, przewyciężać cierpliwością i miłością, a Jego misterium, choć pod osłoną, wiernie przecież objawiać w świecie, dopóki się ono na koniec nie ujawni w pełnym świetle» (11).

W tej perspektywie Rok Wiary jest zachętą do autentycznego i nowego nawrócenia się do Pana, jedyne Zbawiciela świata. W tajemnicy Jego śmierci i zmartwychwstania Bóg objawił w pełni miłość, która zbawia i wzywa ludzi do przemiany życia przez odpuszczenie grzechów (por. Dz 5, 31). Według apostoła Pawła, ta Miłość wprowadza człowieka w nowe życie: «Przez chrzest zanurzający nas w śmierć zostaliśmy razem z Nim pogrzebani po to, abyśmy i my postępowali w nowym życiu — jak Chrystus powstał z martwych dzięki chwale Ojca» (Rz 6, 4). Dzięki wierze to nowe życie kształtuje całą ludzką egzystencję, opierając się na radykalnej nowości zmartwychwstania. W takiej mierze, w jakiej człowiek dobrowolnie okazuje gotowość, jego myśli, uczucia, mentalność i zachowania powoli są oczyszczane i przekształcane, w procesie, który w tym życiu nigdy w pełni się nie kończy. «Wiara, która działa przez miłość» (Ga 5, 6) staje się nowym kryterium myślenia i działania, które przemienia całe życie człowieka (por. Rz 12, 2; Kol 3, 9-10; Ef 4, 20-29; 2 Kor 5, 17).

7. «*Caritas Christi urget nos*» (2 Kor 5, 14) — miłość Chrystusa wypełnia nasze serca i pobudza nas do ewangelizacji. Dzisiaj, tak jak wówczas, posyła On nas na drogi świata, abyśmy głosili Jego Ewangelię wszystkim narodom ziemi (por. Mt 28, 19). Swoją miłością Jezus Chrystus przyciąga do siebie ludzi z każdego pokolenia: w każdym czasie zwołuje on Kościół, powierzając mu głoszenie Ewangelii, nakazem, który zawsze jest nowy. Z tego względu także dziś potrzeba bardziej przekonanego zaangażowania Kościoła na rzecz nowej ewangelizacji, aby na nowo odkryć w wierzeniu radość i odnaleźć zapał do przekazywania wiary. Zaangażowanie misyjne wierzących, którego nigdy nie może zabraknąć, czerpie żywotną siłę w codziennym odkrywaniu Jego miłości. Wiara bowiem rośnie, gdy jest przeżywana jako doświadczenie doznawanej miłości i kiedy jest przekazywana jako doświadczenie łaski i radości. Powoduje, że życie wiernych wydaje owoce, bo dzięki nadziei serce rośnie, oraz umożliwia składanie skutecznego świadectwa: otwiera w istocie serca i umysły słuchających na zaproszenie Pana, aby przyłgnęli do Jego słowa, by stali się Jego uczniami. Wierni, stwierdza św. Augustyn, «wzmacniają się przez wiarę» (12). Święty biskup Hippony miał słuszny powód, aby tak się wyrazić. Jak wiemy, jego życie było ciągłym poszukiwaniem piękna wiary, dopóki jego serce nie znalazło spoczynku w Bogu (13). Jego liczne

pisma, w których wyjaśniał znaczenie wiary i prawdę wiary, pozostają aktualne do dziś jako bezcenne dziedzictwo i pozwalają nadal tak wielu ludziom poszukującym Boga znaleźć właściwą ścieżkę, aby dojść do «podwoi wiary».

Tak więc tylko gdy się wierzy, wiara rośnie i się umacnia; nie ma innej możliwości, by zyskać pewność co do własnego życia, jak tylko coraz bardziej powierzając siebie w ręce tej miłości, która zdaje się coraz większa, ponieważ swoje źródło ma w Bogu.

8. Z tej radosnej okazji pragnę zachęcić współbraci biskupów na całym świecie, żeby jednoczyli się z Następcą Piotra w tym czasie duchowej łaski, który daje nam Pan, by upamiętnić cenny dar wiary. Chcielibyśmy obchodzić ten Rok Wiary w sposób godny i owocny. Potrzebna jest wzmożona refleksja na temat wiary, aby pomóc wszystkim wierzącym w Chrystusa uczynić bardziej świadomym i ożywić ich przywiązanie do Ewangelii, zwłaszcza w okresie głębokiej przemiany, jaki ludzkość przeżywa obecnie. Będziemy mieli sposobność wyznawać wiarę w zmartwychwstałego Pana w naszych katedrach i kościołach całego świata; w naszych domach i rodzinach, aby każdy silnie odczuł potrzebę lepszego zrozumienia i przekazywania przyszłym pokoleniom odwiecznej wiary. Wspólnoty zakonne oraz parafialne, wszystkie stare i nowe wspólnoty kościelne będą mogły w tym Roku złożyć publiczne wyznanie *Credo*.

9. Pragniemy, aby ten Rok rozbudził w każdym wierzącym aspirację do *wyznawania* wiary w pełni i z odnowionym przekonaniem, z ufnością i nadzieją. Będzie to też dobra okazja, by z większym zaangażowaniem *celebrować* wiarę w liturgii, a zwłaszcza w Eucharystii, która «jest szczytem, do którego zmierza działalność Kościoła, i zarazem jest źródłem, z którego wypływa cała jego moc» (14). Jednocześnie pragniemy, żeby *świadectwo* życia ludzi wierzących było coraz bardziej wiarygodne. Zwłaszcza w tym Roku każdy wierzący powinien na nowo odkryć treść wiary, którą wyznaje, celebruje, przeżywa i przemadla (15), i zastanowić się nad samym aktem wiary.

Nie przypadkiem w pierwszych wiekach chrześcijaństwo musieli uczyć się *Credo* na pamięć. Było ono ich codzienną modlitwą, aby nie zapominali o zobowiązaniu przyjętym wraz z chrztem. Słowami bogatymi w znaczenie przypomina o tym św. Augustyn, kiedy w *homilii* na temat *redditio* symboli — przekazania *Credo* — mówi: «Skład Apostolski, który otrzymaliście wszyscy razem i który odmówiliście jeden po drugim, to słowa, na których opiera się, jak na stałym fundamencie, wiara Matki-Kościola, a fundamentem tym jest Chrystus Pan (...) Otrzymałiście więc i powtarzaliście to, co wiernie powinniście naśladować, co w duszy i sercu zawsze powinniście zachowywać, co powinniście na łóżach waszych odmawiać, o czym myślicie na placach i miejscach publicznych, o czym także i podczas posiłków waszych nie zapominajcie, strzeżcie tego w sercu, chociaż ciało zasypia» (16).

10. Chciałbym w tym miejscu przedstawić w zarysie program, który pomoże w głębszym zrozumieniu nie tylko treści wiary, ale wraz z nimi także aktu, przez który decydujemy się całkowicie powierzyć Bogu, w pełnej wolności. Istnieje w istocie głęboka jedność między aktem, którym się wierzy, a treścią, z którą się zgadzamy. Apostoł Paweł umożliwia wejście w tę rzeczywistość, kiedy pisze: «Sercem przyjęta wiara prowadzi do sprawiedliwości, a wyznawanie jej ustami — do zbawienia» (Rz 10, 10). Serce wskazuje, że pierwszym aktem, przez który dochodzi się do wiary, jest dar Boga i działanie łaski, która przemienia osobę aż do głębi jej serca.

W tym względzie szczególnie wymowny jest przykład Lidii. Św. Łukasz opowiada, że Paweł, kiedy przebywał w Filipi, poszedł w szabat głosić Ewangelię paru kobietom; była wśród nich Lidia, a «Pan otworzył jej serce, tak że uważnie słuchała słów Pawła» (Dz 16, 14). To wyrażenie zawiera ważny sens. Św. Łukasz uczy, że nie wystarcza znajomość treści, w które należy wierzyć, jeżeli serce, autentyczne sanktuarium człowieka, nie zostaje otwarte przez łaskę, która umożliwia głębsze spojrzenie i zrozumienie, że to, co zostało ogłoszone, jest Słowem Bożym.

«Wyznawanie ustami» wskazuje z kolei, że konsekwencją wiary jest dawanie świadectwa i zaangażowanie. Chrześcijanin nigdy nie może uważać, że wiara jest sprawą prywatną. Wiara jest decyzją o tym, że jest się z Panem, żyje się z Nim. To «bycie z Nim» prowadzi do zrozumienia powodów, dla których się wierzy. Wiara, właśnie dlatego, że jest aktem wolności, wymaga również odpowiedzialności społecznej za to, w co się wierzy. Kościół w dniu Pięćdziesiątnicy ukazuje z całą oczywistością ów publiczny wymiar wiary i głoszenia jej bez lęku każdej osobie. To dar Ducha Świętego, który uzdalnia do misji i umacnia nasze świadectwo, czyniąc je szczerym i odważnym.

Wyznanie wiary jest aktem zarówno osobistym, jak i wspólnotowym. Pierwszym podmiotem wiary jest bowiem Kościół. W wierze wspólnoty chrześcijańskiej każdy otrzymuje chrzest, skuteczny znak przyłączenia do ludu wierzących, aby zyskać zbawienie. Jak stwierdza Katechizm Kościoła Katolickiego: «Wierzę — to wiara Kościoła wyznawana osobiście przez każdego wierzącego, przede

wszystkim w chwili chrztu. 'Wierzmy' — to wiara Kościoła wyznawana przez biskupów zgromadzonych na soborze lub, bardziej ogólnie, przez zgromadzenie liturgiczne wierzących. 'Wierzę' — mówi także Kościół, nasza Matka, który przez swoją wiarę odpowiada Bogu i który uczy nas mówić: 'Wierzę', 'Wierzmy'» (17).

Jak można zauważyć, znajomość treści wiary jest istotna, by wyrazić swą *zgodę*, to znaczy, aby w pełni, rozumem i wolą, przyjąć to, co proponuje Kościół. Znajomość wiary wprowadza w pełnię tajemnicy zbawczej, objawionej przez Boga. Zgoda oznacza więc, że kiedy się wierzy, w sposób wolny przyjmuje się całą tajemnicę wiary, bo gwarantem jej prawdy jest sam Bóg, który objawia się i pozwala poznać swą tajemnicę miłości (18).

Z drugiej strony, nie możemy zapominać, że w naszym kontekście kulturowym wielu ludzi, choć nie twierdzi, że ma dar wiary, szczerze poszukuje ostatecznego sensu i definitywnej prawdy o swym istnieniu i świecie. To poszukiwanie jest autentyczną «preambułą» wiary, gdyż kieruje ludzi na drogę prowadzącą do tajemnicy Boga. Ludzki umysł nosi w sobie bowiem potrzebę tego, «co wartościowe, nieprzemijalne» (19). Ta potrzeba stanowi nieustanne wezwanie, trwale wpisane w serce człowieka, aby wyruszać w drogę w poszukiwaniu Tego, którego byśmy nie szukali, gdyby wcześniej nie wyszedł nam na spotkanie (20). Wiara zaprasza nas właśnie na to spotkanie i w pełni nas otwiera.

11. Cenną i niezbędną pomocą w systematycznym poznawaniu treści wiary jest dla wszystkich Katechizm Kościoła Katolickiego. Jest on jednym z najważniejszych owoców Soboru Watykańskiego II. W Konstytucji apostolskiej *Fidei depositum*, która nieprzypadkowo została podpisana w trzydziestą rocznicę otwarcia Soboru Watykańskiego II, papież Jan Paweł II napisał: «Katechizm przyczyni się w znacznym stopniu do odnowy całego życia Kościoła (...) Uznaję go za pożyteczne i właściwe narzędzie służące umacnianiu komunii Kościoła oraz za bezpieczną normę nauczania prawd wiary» (21).

Właśnie w tej perspektywie *Rok Wiary* powinien być wyrazem wspólnego zobowiązania do odkrycia na nowo i zgłębiania podstawowych treści wiary, których systematyczna i organiczna synteza znajduje się w Katechizmie Kościoła Katolickiego. W nim bowiem staje się widoczne bogactwo nauczania, które Kościół przyjął, zachował i przedstawiał na przestrzeni dwóch tysiącleci swej historii. Od Pisma Świętego po ojców Kościoła, od mistrzów teologii po świętych, którzy żyli na przestrzeni wieków, Katechizm stanowi trwały zapis wielu sposobów, w jakie Kościół medytował nad wiarą i rozwijał nauczanie, aby dać wiernym pewność w ich życiu wiary.

Samą swoją strukturą Katechizm Kościoła Katolickiego ukazuje rozwój wiary, a także porusza wielkie kwestie życia powszedniego. Stronica po stronicy odkrywamy, że to, co się przedstawia, nie jest jakąś teorią, ale spotkaniem z Osobą, która żyje w Kościele. Po wyznaniu wiary zostaje bowiem objaśnione życie sakramentalne, w którym Chrystus jest obecny, działa i nadal buduje swój Kościół. Bez liturgii i sakramentów wyznanie wiary nie byłoby skuteczne, gdyż brakowałoby mu łaski, która wspiera świadectwo chrześcijan. Podobnie, nauczanie Katechizmu na temat życia moralnego nabiera swego pełnego znaczenia, jeżeli powiązane jest z wiarą, liturgią i modlitwą.

12. Z tego względu w Roku, o którym mówimy, Katechizm Kościoła Katolickiego może być prawdziwym narzędziem umacniania wiary, zwłaszcza dla tych, którzy troszczą się o formację chrześcijan, tak istotną w naszym kontekście kulturowym. Mając to na uwadze, poprosiłem Kongregację Nauki Wiary, by w porozumieniu z kompetentnymi dykasteriami Stolicy Apostolskiej zredagowała Notę, która będzie zawierała wskazania dla Kościoła i wiernych, jak przeżyć ten *Rok Wiary* w sposób najbardziej efektywny i właściwy, w służbie wiary i ewangelizacji.

Bardziej niż w przeszłości wiara staje w obliczu szeregu pytań, wynikających ze zmiany mentalności, która zwłaszcza w obecnych czasach zawęża zakres tego, co racjonalnie pewne, do osiągnięć naukowych i technologicznych. Jednakże Kościół nigdy nie bał się dowodzić, że nie może być konfliktu między wiarą a prawdziwą nauką, ponieważ obie, choć różnymi drogami, dążą do prawdy (22).

13. W tym Roku niezmiernie ważne będzie przypomnienie historii naszej wiary, którą cechuje niezgłębiona tajemnica, jaką jest splot świętości i grzechu. Podczas gdy pierwsza z nich ukazuje ogromny wkład, jaki wnieśli mężczyźni i kobiety we wzrost i rozwój wspólnoty przez świadectwo swego życia, to drugi musi pobudzać każdego do szczerego i trwałego wysiłku nawrócenia, by doświadczyć miłosierdzia Ojca, który wychodzi na spotkanie każdego człowieka.

W tym okresie będziemy nieustannie kierować wzrok ku Jezusowi Chrystusowi, «który nam w wierze przewodzi i ją wydoskonala» (Hbr 12, 2); w Nim znajduje pełny sens wszelka udręka i tęsknota ludzkiego serca. Radość miłości, odpowiedź na dramat cierpienia i bólu, moc przebaczenia

w obliczu zniewagi i zwycięstwo życia nad nicością śmierci — wszystko znajduje swój pełny sens w tajemnicy Jego wcielenia, Jego stania się człowiekiem, dzielenia z nami ludzkiej słabości, aby ją przemienić mocą Jego zmartwychwstania. W Nim, który umarł i zmartwychwstał dla naszego zbawienia, znajdują pełne światło przykłady wiary, które naznaczyły te dwa tysiące lat naszej historii zbawienia.

Przez wiarę Maryja przyjęła słowa anioła i uwierzyła w zapowiedź, że stanie się Matką Boga w posłuszeństwie swego oddania (por. Łk 1, 38). Gdy nawiedziła Elżbietę, z Jej ust popłynęła pieśń na cześć Najwyższego, za cuda, jakich dokonuje w tych, którzy się Jemu powierzają (por. Łk 1, 46-55). Z radością i drżeniem wydała na świat swego jedyne Syna, zachowując nienaruszone dziewictwo (por. Łk 2, 6-7). Zaufawszy swemu oblubieńcowi Józefowi, udała się z Jezusem do Egiptu, aby uratować Go przed prześladowaniami Heroda (por. Mt 2, 13-15). Z tą samą wiarą szła za nauczającym Panem i pozostała z Nim aż do Golgoty (por. J 19, 25-27). W wierze Maryja cieszyła się owocami zmartwychwstania Jezusa i zachowując w swoim sercu wszelkie wspomnienia (por. Łk 2, 19-51), przekazała je Dwunastu, którzy byli zgromadzeni z Nią w Wieczerniku, aby otrzymać Ducha Świętego (por. Dz 1, 14; 2, 1-4).

Przez wiarę apostołowie zostawili wszystko, aby pójść za Nauczycielem (por. Mk 10, 28). Uwierzyli w słowa, którymi głosił królestwo Boże obecne i realizujące się w Jego osobie (por. Łk 11, 20). Żyli w jedności z Jezusem, który ich nauczał i pozostawił im nową regułę życia, aby po Jego śmierci byli rozpoznawani jako Jego uczniowie (por. J 13, 34-35). Przez wiarę poszli na cały świat, wypełniając polecenie niesienia Ewangelii wszelkiemu stworzeniu (por. Mk 16, 15), i bez żadnej obawy głosili wszystkim radość zmartwychwstania, którego byli wiernymi świadkami.

Przez wiarę uczniowie utworzyli pierwszą wspólnotę, zgromadzoną wokół nauki apostołów na modlitwie, celebrowaniu Eucharystii, oddając do dyspozycji wszystkich to, co posiadali, aby zaspokoić potrzeby braci (por. Dz 2, 42-47).

Z powodu wiary męczennicy oddali swe życie, by zaświadczyć o prawdzie Ewangelii, która ich przemieniła i uczyniła zdolnymi do największego daru miłości, jakim jest przebaczenie swoim prześladowcom.

Przez wiarę kobiety i mężczyźni poświęcali swoje życie Chrystusowi, pozostawiając wszystko, aby żyć w prostocie ewangelicznego posłuszeństwa, ubóstwa i czystości — konkretnych znaków oczekiwania na Pana, który przychodzi bez zwłoki. Przez wiarę tak wielu chrześcijan działało na rzecz sprawiedliwości, aby przełożyć na język konkretnego słowa Pana, który przybył, aby głosić wyzwolenie z ucisku i rok łaski dla wszystkich (por. Łk 4, 18-19).

Przez wiarę na przestrzeni czasów mężczyźni i kobiety w każdym wieku, których imię jest zapisane w księdze życia (por. Ap 7, 9; 13, 8), wyznawali, że pięknie jest pójść za Panem Jezusem tam, gdzie byli wzywani, żeby dawać świadectwo, iż są chrześcijanami: w rodzinie, w życiu zawodowym, publicznym, w wykorzystywaniu charyzmatów i pełnieniu posług, do których byli powołani.

Przez wiarę żyjemy także i my: dzięki rozpoznawaniu sercem Pana Jezusa, obecnego w naszym życiu i w historii.

14. *Rok Wiary* będzie również dobrą okazją do wzmożonego składania świadectwa miłosierdzia. Św. Paweł przypomina: «Tak więc trwają wiara, nadzieja, miłość — te trzy: [jednak] największa z nich jest miłość» (1 Kor 13, 13). Apostoł Jakub użył słów jeszcze mocniejszych, które zawsze pobudzały chrześcijan: «Jaki z tego pożytek, bracia moi, skoro ktoś będzie utrzymywał, że wierzy, a nie będzie spełniał uczynków? Czy [sama] wiara zdoła go zbawić? Jeśli na przykład brat lub siostra nie mają odzienia lub brak im codziennego chleba, a ktoś z was powie im: 'Idźcie w pokój, ogrzejcie się i najedzcie do syta!' — a nie dacie im tego, czego koniecznie potrzebują dla ciała — to na co się to przyda? Tak też i wiara, jeśli nie byłaby połączona z uczynkami, martwa jest sama w sobie. Ale może ktoś powiedzieć: Ty masz wiarę, a ja spełniam uczynki. Pokaż mi wiarę swoją bez uczynków, to ja ci pokażę wiarę na podstawie moich uczynków» (Jk 2, 14-18).

Wiara bez miłości nie przynosi owocu, a miłość bez wiary byłaby uczuciem nieustannie zagrożonym przez zwątpienie. Wiara i miłość potrzebują siebie nawzajem, jedna pozwala bowiem drugiej się urzeczywistniać. Niemało chrześcijan istotnie poświęca swoje życie z miłością osobom samotnym, zepchniętym na margines lub wykluczonym, jako tym, którzy jako pierwsi nas potrzebują i są najważniejsi z tych, których trzeba wesprzeć, ponieważ właśnie w nich odzwierciedla się oblicze samego Chrystusa. Dzięki wierze możemy rozpoznać w tych, którzy proszą o naszą miłość, oblicze zmartwychwstałego Pana. «Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili» (Mt 25, 40) — te Jego słowa są przestrożą, o której nie wolno zapominać, i nieustannym wezwaniem, aby przekazywać innym tę miłość, z którą On troszczy się o nas. To

wiara pozwala rozpoznać Chrystusa, a Jego miłość pobudza do tego, aby spieszyć Mu z pomocą za każdym razem, kiedy w bliźnim staje na drodze naszego życia. Umocnieni wiarą, patrzmy z nadzieją na nasze zaangażowanie w świecie, oczekując «nowego nieba i nowej ziemi, w których zamieszka sprawiedliwość» (2 P 3, 13; por. Ap 21, 1).

15. Będąc już u kresu życia, apostoł Paweł prosi swego ucznia Tymoteusza, by «zabiegał o wiarę» (por. 2 Tm 2, 22) z taką samą stałością, jak kiedy był młodym człowiekiem (por. 2 Tm 3, 15). Czujemy, że ta zachęta skierowana jest do każdego z nas, aby nikt nie był leniwy w wierze. Jest ona towarzyszką życia, pozwalającą nam dostrzegać wciąż na nowo cuda, które czyni dla nas Bóg. Wiara, która stara się rozpoznawać znaki czasu we współczesności, zobowiązuje każdego z nas do stawiania się żywymi znakami obecności Zmartwychwstałego w świecie. Współczesny świat szczególnie potrzebuje dziś wiarygodnego świadectwa osób mających umysł i serce oświecone przez Słowo Boże i zdolnych otwierać serca i umysły tak wielu ludzi na pragnienie Boga i prawdziwego życia, które nie ma końca.

«By słowo Pańskie szerzyło się i rozślawiało» (2 Tes 3, 1) — oby ten *Rok Wiary* sprawił, że nasza więź z Chrystusem Panem będzie się coraz bardziej umacniała, gdyż tylko w Nim jest pewność przyszłości i gwarancja prawdziwej i trwałej miłości. Słowa apostoła Piotra rzucają ostatni promień światła na wiarę: «Dlatego radujcie się, choć teraz musicie doznać trochę smutku z powodu różnorodnych doświadczeń. Przez to wartość waszej wiary okaże się o wiele cenniejsza od zniszczalnego złota, które przecież próbuje się w ogniu, na sławę, chwałę i cześć przy objawieniu Jezusa Chrystusa. Wy, choć nie widzieliście, miłujecie Go; wy w Niego teraz, choć nie widzicie, przecież wierzycie, a ucieszycie się radością niewymowną i pełną chwały wtedy, gdy osiągniecie cel waszej wiary — zbawienie dusz» (1 P 1, 6-9). Chrześcijanie w swym życiu zaznają radości oraz cierpienia. Iluż świętych doświadczało samotności! Iluż wiernych, także w naszych czasach, doświadcza milczenia Boga, podczas gdy chcieliby oni usłyszeć Jego pocieszający głos! Doświadczenia życia z jednej strony pozwalają zrozumieć tajemnicę krzyża i uczestniczyć w cierpieniach Chrystusa (por. Kol 1, 24), a z drugiej są wstępem do radości i nadziei, do których prowadzi wiara: «ilekroć niedomagam, tylekroć jestem mocny» (2 Kor 12, 10). Wierzmy z mocnym przekonaniem, że Pan Jezus pokonał zło i śmierć. Powierzamy się Jemu z tą pewną ufnością: On, obecny wśród nas, zwycięża moc złego (por. Łk 11, 20), a Kościół, widzialna wspólnota Jego miłosierdzia, trwa w Nim jako znak ostatecznego pojednania z Ojcem.

Ten czas łaski zawierzmy Mace Bożej, nazwanej «błogosławioną», ponieważ «uwierzyła» (Łk 1, 45). *W Rzymie, u św. Piotra, 11 października 2011 r., w siódmym roku mojego pontyfikatu*

BENEDICTUS PP XVI

Homilia Benedykta XVI wygłoszona 3 VI 2012 podczas Mszy św. w mediolańskim Parku Północnym Bresso. Eucharystia z udziałem ok. 850 tys. wiernych z 153 krajów świata była uwieńczeniem VII Światowego Spotkania Rodzin.

Czcigodni Bracia,
Szanowni przedstawiciele władz,
Drodzy bracia i siostry!

Przeżywamy dziś rano, sprawując Ofiarę Eucharystyczną wielką chwilę radości i wspólnoty. Jest to wielkie zgromadzenie, zjednoczone z Następcą Piotra, utworzone przez wiernych pochodzących z wielu krajów. Przedstawia ono sugestywny obraz Kościoła, jednego i powszechnego, założonego przez Chrystusa i owoc tej misji, którą jak słyszeliśmy w Ewangelii, Jezus powierzył swoim apostołom: by szli i nauczali wszystkie narody, „udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego” (Mt 28, 18-19). Serdecznie i z głęboką wdzięcznością pozdrawiam kardynała Angelo Scolę, arcybiskupa Mediolanu oraz kardynała Ennio Antonellego, przewodniczącego Papieskiej Rady ds. Rodziny, głównych architektów tego VII Światowego Spotkania Rodzin, a także ich współpracowników, biskupów pomocniczych Mediolanu i innych biskupów. Z radością pozdrawiam wszystkich tu obecnych przedstawicieli władz. Moje serdeczne pozdrowienia kieruję przede wszystkim do was, drogie rodziny! Dziękuję za waszą obecność!

W drugim dzisiejszym czytaniu apostoł Paweł przypomniał nam, że w chrzcie otrzymaliśmy Ducha Świętego, który jednoczy nas z Chrystusem jako braci i wiąże nas jako dzieci z Ojcem, tak, że możemy wołać „Abba! Ojczy!” (por. Rz 8,15.17). W tej chwili dano nam załóżek nowego, Bożego życia, które ma wzrastać, aż do ostatecznego spełnienia w chwale niebios. Staliśmy się członkami Kościoła, rodziny Boga - „sacrarium Trinitatis” - jak go określa św. Ambroży, „ludem – jak uczy II Sobór Watykański- zjednoczonym jednością Ojca i Syna, i Ducha Świętego” (Konst. Lumen gentium, 4). Sprawowana dziś uroczystość liturgiczna Trójcy Przenajświętszej zaprasza nas do kontemplowania tej tajemnicy, ale pobudza nas także do wysiłku, by żyć w komunii z Bogiem i między nami na wzór Trójcy Świętej. Jesteśmy wezwani do zgodnego przyjęcia i przekazywania prawd wiary; do przeżywania wzajemnej miłości wobec wszystkich, dzieląc radości i cierpienia, ucząc się proszenia i udzielania przebaczenia, doceniając różne charyzmaty pod przewodnictwem Pasterzy. Jednym słowem, jest nam powierzone zadanie budowanie wspólnot kościelnych, które oby były coraz bardziej rodzinami, zdolnymi do odzwierciedlenia piękna Trójcy Świętej i ewangelizowania nie tylko słowem, ale powiedziałbym przez „promieniowanie”, siłą przeżytej miłości.

Do bycia obrazem Jedyne Boga w trzech osobach powołany jest nie tylko Kościół, ale także rodzina, oparta na małżeństwie zawartym między mężczyzną a kobietą. Na początku „Stworzył Bóg człowieka na swój obraz, na obraz Boży go stworzył: stworzył mężczyznę i niewiastę. Po czym Bóg im błogosławił, mówiąc do nich: «Bądźcie płodni i rozmnażajcie się»” (Rdz 1,27-28). Bóg stworzył istotę ludzką jako mężczyznę i kobietę, równych w godności, ale także z właściwymi sobie i dopełniającymi się cechami, aby dwoje było darem jedno dla drugiego, wzajemnie się doceniali i tworzyli wspólnotę życia i miłości. Miłość jest tym, co czyni osobę ludzką autentycznym obrazem Boga. Drodzy małżonkowie, żyjąc w małżeństwie nie obdarowujecie siebie jakąś rzeczą czy działaniem, ale całym życiem. A wasza miłość jest owocna przede wszystkim dla was samych, gdyż pragniecie i wypełniacie dobro jedno drugiego, doświadczając radości przyjmowania i darowania. Jest też owocna w wielkodusznym i odpowiedzialnym przekazywaniu życia dzieciom, w troskliwej opiece nad nimi oraz mądrym i starannym wychowaniu. Jest wreszcie owocna dla społeczeństwa, ponieważ życie rodzinne jest pierwszą i niezbędną szkołą cnót społecznych, takich jak poszanowanie osób, bezinteresowność, zaufanie, odpowiedzialność, solidarność, współpraca. Drodzy małżonkowie, dbajcie o wasze dzieci i w świecie zdominowanym przez technikę przekazcie im w sposób spokojny i ufny motywy życia, siłę wiary, ukazując im wzniosłe cele i wspierając ich w kruchości. Ale także wy, dzieci, umiejcie zawsze utrzymywać relację głębokiej miłości i troskliwej opieki wobec waszych rodziców. Niech także relacje między braćmi i siostrami staną się okazją, by wzrastać w miłości.

Plan Boga dotyczący dwojga ludzi znajduje swoją pełnię w Jezusie Chrystusie, który wyniósł małżeństwo do godności sakramentu. Drodzy małżonkowie obdarzając was szczególnie Duchem Świętym, Chrystus sprawia, że możecie uczestniczyć w Jego oblubieńczej miłości, czyniąc was znakiem swej miłości do Kościoła: miłości wiernej i całkowitej. Jeśli będziecie umieli przyjąć ten dar, ponawiając z wiarą każdego dnia wasze „tak”, mocą, która pochodzi z łaski sakramentu, także wasza rodzina będzie żyć miłością Boga, na wzór Świętej Rodziny z Nazaretu. Drogie rodziny, często proście w modlitwie o pomoc Panny Maryi i Świętego Józefa, aby nauczyli was przyjmowania miłości Boga, tak jak oni ją przyjęli. Nie jest łatwo, zwłaszcza dziś, żyć waszym powołaniem, ale rzeczywistość miłości jest wspaniała, jest jedyną siłą, która może naprawdę przemienić świat. Macie przed sobą świadectwo tak wielu rodzin, które wskazują drogi, aby wzrastać w miłości: utrzymywanie stałej więzi z Bogiem i uczestniczenie w życiu kościelnym, dbanie o dialog, poszanowanie punktu widzenia drugiej osoby, bycie gotowym do służby, cierpliwość wobec wad drugiej osoby, przebaczenie i proszenie o przebaczenie, przewycięzanie z inteligencją i pokorą ewentualnych konfliktów, uzgodnienie wytycznych edukacji, otwarcie na inne rodziny, wrażliwość na ubogich, odpowiedzialność w społeczeństwie obywatelskim. Są to wszystko elementy, które budują rodzinę. Żyjcie nimi odważnie, będąc pewnymi, że na tyle, na ile, przy wsparciu Bożej łaski, będziecie żyli miłością wzajemną i miłością wobec wszystkich, staniecie się żywą Ewangelią, prawdziwym Kościołem domowym (por. Adhortacja apostolska Familiaris consortio, 49). Chciałbym poświęcić słowo także wiernym, którzy choć dzielają naukę Kościoła dotyczącą rodziny, naznaczeni są bolesnym doświadczeniem niepowodzenia i separacji. Wiedźcie, że papież i Kościół, wspierają was w waszym trudzie. Zachęcam was do trwania w jedności z waszymi wspólnotami, wyrażając zarazem życzenie, aby diecezje podejmowały stosowne inicjatywy przyjęcia i bliskości.

W Księdze Rodzaju, Bóg powierza parze ludzi swoje stworzenie, aby je strzegła, troszczyła się o nie, kierowała nim zgodnie ze Jego planem (por. 1, 27 -28; 2,15). W tym wskazaniu możemy odczytać zadanie mężczyzny i kobiety, by współpracować z Bogiem, aby przemienić świat, poprzez pracę, naukę i technikę. Mężczyzna i kobieta są obrazem Boga także w tym cennym dziele, które powinni wypełniać z miłością samego Stwórcy. Widzimy, że w nowoczesnych teoriach ekonomicznych, często przeważa utylitarystyczna koncepcja pracy, produkcji i rynku. Jednakże Boży plan i samo doświadczenie ukazują, że jednostronna logika własnego pożytku i maksymalnego zysku nie jest tą, która może przyczynić się do harmonijnego rozwoju, dobra rodziny i budowania bardziej sprawiedliwego społeczeństwa, bo przynosi z sobą irytującą konkurencję, silne nierówności, degradację środowiska, pogoń za konsumpcją, trudności w rodzinach. Wręcz mentalność utylitarystyczna ma tendencję rozciągania się na relacje międzyosobowe i rodzinne, redukując je do kruchych zbieżności indywidualnych interesów i podminowując tkankę społeczną.

Ostatni element. Człowiek, jako obraz Boga, jest powołany także do odpoczynku i święta. Opowieść o stworzeniu kończy się następującymi słowami: „A gdy Bóg ukończył w dniu szóstym swe dzieło, nad którym pracował, odpoczął dnia siódmego po całym swym trudzie, jaki podjął. Wtedy Bóg pobłogosławił ów siódmy dzień i uczynił go świętym” (Rdz 2, 2-3). Dla nas, chrześcijan, dniem świątecznym jest niedziela, dzień Pański, cotygodniowa Pascha. Jest to dzień Kościoła, zgromadzenia zwołanego przez Pana wokół stołu Słowa i Ofiary Eucharystycznej, tak jak to czynimy dzisiaj, aby się Nim karmić, wejść w Jego miłość. Jest to dzień człowieka i jego wartości: uczty, przyjaźni, solidarności, kultury, kontaktu z przyrodą, zabawy, sportu. Jest to dzień rodziny, w której wspólnie trzeba przeżywać poczucie święta, spotkania, dzielenia się ze sobą, a także uczestnicząc we Mszy Świętej. Drogie rodziny, pomimo szybkiego tempa naszych czasów nie traćcie sensu Dnia Pańskiego! Jest to jakby oaza, w której trzeba się zatrzymać, aby zasmakować radości spotkania i ugaszenia naszego pragnienia Boga.

Rodzina, praca, święto: trzy dary Boże, trzy wymiary naszej egzystencji, które powinny znaleźć zgodną równowagę. Zharmonizowanie czasu pracy i wymogów rodziny, życia zawodowego i macierzyństwa, pracy i święta jest ważne dla budowania społeczeństwa o ludzkim obliczu. Zawsze dawajcie w tym pierwszeństwo logice „być” przed logiką „mieć”: pierwsza z nich buduje, druga kończy się zniszczeniem. Trzeba, przede wszystkim w rodzinie, wychowywać się do wiary w autentyczną miłość, tę która pochodzi od Boga i łączy nas z Nim i właśnie z tego względu „przekształca nas w «My», które przezwycięża nasze podziały i sprawia, że stajemy się jednym, tak że ostatecznie Bóg jest «wszystkim we wszystkich» (por. 1 Kor 15, 28)” (Encyklika Deus Caritas est, 18)”. Amen.

Oświadczenie Rady Stałej Konferencji Episkopatu Polski w sprawie ks. Piotra Natanka i jego zwolenników

Rada Stała, w oparciu o analizę sytuacji dotyczącej działalności suspendowanego ks. Piotra Natanka, stanowczo przestrzega katolików przed gromadzeniem się wokół jego osoby i popieraniem głoszonych przez niego idei. Mimo wyraźnego zakazu biskupa miejsca i nałożonej kary kanonicznej, ks. Natanek nie zaprzestał niestety swojej działalności. Rada zwraca uwagę, że Msze św. sprawowane przez suspendowanego kapłana są niegodziwe i świętokradzkie, a udzielane rozgrzeszenia – nieważne.

Rada Stała Episkopatu Polski po raz kolejny stanowczo przestrzega też katolików przed błędnym nauczaniem tego duchownego i prosi wiernych, by nie korzystali z posługi duszpasterskiej ks. Natanka, nie kierowali się jego nauką, nie wierzyli w jego bezpodstawne zapewnienia o jej zgodności z nauczaniem papieży i biskupów oraz nie przystępowali do tworzonych przez niego grup.

Osoby współpracujące z suspendowanym ks. Piotrem Natankiem przyczyniają się do rozłamu wspólnoty wierzących. Współdziałając w niszczeniu jedności Kościoła, popełniają grzech, z którego mają obowiązek oczyścić się w sakramencie pokuty. Warunkiem natomiast otrzymania rozgrzeszenia jest odstąpienie od wspierania rozłamu w Kościele i gotowość naprawienia wyrządzonego zła.

Członkowie Rady Stałej
Konferencji Episkopatu Polski

Warszawa, 16 stycznia 2012 r.

Nominacje i zmiany wśród księży 2012

Ks. Józef BODZIONY – zwolniony z obowiązków „prêtre coopérateur” w sektorze Fontainebleau, zamianowany proboszczem francuskim i polskim w Dammarie – Les – Lys.

Ks. Jan CETNAR – zwolniony z obowiązków wikariusza parafii Wniebowzięcia NMP w Paryżu I, skierowany do pracy duszpasterskiej jako „prêtre coopérateur” w sektorze Fontainebleau.

Ks. Sławomir GŁODZIK – zwolniony z obowiązków Ekonoma PMK we Francji, zamianowany proboszczem parafii w Arfortville.

Ks. Zbigniew KRET SChr – zwolniony z obowiązków wikariusza parafii Aulnay-Sous-Bois i skierowany do Diecezji Tulon – parafia Fréjus.

Ks. Grzegorz NAPIERAŁA OMI – zwolniony z obowiązków proboszcza w Liévin, zamianowany proboszczem w Lens.

Ks. Zdzisław POZATEK SChr – zwolniony z obowiązków proboszcza w Le Creusot i skierowany do La Ricamarie na stanowisko proboszcza.

Ks. Krzysztof SIELSKI MSF – zwolniony z obowiązków kapelana Domu św. Jacka na Korsyce, zamianowany duszpasterzem w Toulouse.

Ks. Roman SZARZYŃSKI SChr – zwolniony z obowiązków proboszcza w La Ricamarie i skierowany do Le Creusot na stanowisko proboszcza

Ks. Stanisław ŚWIERK – zwolniony z obowiązków wikariusza parafii w Lyon, skierowany do pracy duszpasterskiej jako „prêtre coopérateur” w sektorze Fontainebleau.

Ks. Zbigniew WCISŁO SChr – mianowany wikariuszem w parafii Aulnay-Sous-Bois.

Ks. Paweł WITKOWSKI – zwolniony z obowiązków w parafii Fontainebleau, zamianowany wikariuszem w parafii w Lyon.

Ks. Piotr WROBLEWSKI – zwolniony z obowiązków wikariusza parafii Wniebowzięcia NMP w Paryżu, zamianowany wikariuszem w parafii w Arfortville.

Kapłani nowo przybyli:

Ks. Roman DOMAGAŁA OMI – misjonarz, skierowany do pracy w Liévin

Ks. Adam GAŁĄZKA SAC – przełożony Wspólnoty w Osny, odpowiedzialny za Dzieło Miłosierdzia i Szkoły Miłosierdzia Bożego Księży Pallotynów oraz Radca tejże wspólnoty, odpowiedzialny za duszpasterstwo Polaków w Osny.

Ks. Robert GAZDOWICZ – diec. Przemyśl, skierowany do pracy w Besançon.

Ks. Marcin KOZIOL – z diec. Tarnów, zamianowany wikariuszem w parafii pw. Wniebowzięcia NMP w Paryżu I.

Ks. Patryk MICHAŁSKI SAC – wikariusz w wspólnoty polskiej w Arcueil.

Ks. Dariusz WOJTASIK – z diec. Katowice, zamianowany wikariuszem w parafii pw. Wniebowzięcia NMP w Paryżu I.

Odeszli z Misji:

Ks. Jerzy CHORZEMPA SChr – praca duszpasterska w Grecji.

Ks. Jan DOMANSKI OMI – wrócił do Polski.

Ks. Ernest JANCZYK – praca duszpasterska w Szwajcarii.

Ks. Maciej NIZIO – wrócił do Polski.

Ks. Marian PARAMUSZCZAK – przeszedł do diecezji Lourdes - Tarbes

Ks. Waldemar PATULSKI – wrócił do Polski

Zmarli kapłani Polskiej Misji Katolickiej w roku 2012

Śp. Ks. Infułat Witold Kiedrowski

20 stycznia w Paryżu, w wieku 100 lat zmarł ks. Infułat Witold Kiedrowski.

Urodził się 16 kwietnia 1912 roku w Buku Pomorskim. Ukończył gimnazjum w Brodnicy nad Drwęcą (lata 1922-1930). Po maturze wstąpił do Seminarium duchownego w Pelplinie. Świecenia kapłańskie otrzymał 15 czerwca 1935 z rąk ks. bpa Stanisława Okoniewskiego. W latach 1935-1938 był wikariuszem w Toruniu i Wąbrzeźnie, następnie (w latach 1938-1939) katechetą w Wąbrzeźnie. Rozpoczął studia zaoczne socjologii na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie, przerwane przez wybuch II wojny światowej.

Ksiądz Witold Kiedrowski brał udział w kampanii wrześniowej w 1939 roku, a w czasie wojny był żołnierzem AK. Po pobycie w obozach koncentracyjnych na Majdanku, w Auschwitz-Birkenau i w Buchenwaldzie, uciekł z transportu do Dachau, przedostając się do aliantów.

Był to człowiek niezwykły, legendarna postać polskiej społeczności emigracyjnej, wieloletni duszpasterz Polskiej Misji Katolickiej we Francji.

Ksiądz infułat Witold Kazimierz Lew Kiedrowski był protonotariuszem apostolskim, generałem brygady Wojska Polskiego, kapelanem Suwerennego Wojskowego Zakonu Maltańskiego. Był zasłużony w dziedzinie edukacji, akcji humanitarnych, kulturalnych, społecznych i politycznych. Od 1947 roku mieszkał i pracował we Francji, zorganizował Polskie Seminarium Duchowne w Paryżu.

Jego kazania w czasach reżimu komunistycznego, transmitowane były przez Sekcję Polską Radia Francuskiego. W latach 60. prowadził audycje radiowe dla krajów „żelaznej kurtyny”, nadawane na falach krótkich. Publikował w pismach „Polska Wierna”, „Narodowiec”, „Głos Katolicki” i innych.

Był prezesem Stowarzyszenia Kombatantów Polskich Rodzin we Francji. Wieloletnim duszpasterzem Polskiej Misji Katolickiej we Francji. W kapłaństwie przeżył 76 lat.

Za zasługi otrzymał wiele odznaczeń: czterokrotnie Medal Wojska Polskiego, Złoty Krzyż Zasługi z Mieczami, Krzyż Zasługi I Klasy (Zakon Kawalerów Maltańskich), Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Armii Krajowej, Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Komandorski Orderu Zasługi Rzeczypospolitej Polskiej, Krzyż Oświęcimski, Złoty Medal Zasłużony Kulturze „Gloria Artis, Kawaler Legii Honorowej, Krzyżem Armii Krajowej i wiele innych.

Śp. Ks. Jacek Styła

We wtorek 28-go lutego 2012 r. o godz. 10.00 zmarł w Wittenheim Ksiądz mgr Jacek Styła. Urodził się w Wadowicach 11-go września 1933 r. Po maturze wstąpił do Zgromadzenia Księża Misjonarzy i został wyświęcony na kapłana 14-go września 1956 w Krakowie. Po uzyskaniu magisterium z literatury klasycznej, przez szereg lat był wykładowcą w Seminarium Księża Misjonarzy w Krakowie oraz w Diecezjalnym Seminarium w Gorzowie Wielkopolskim. Do Polskiej Misji Katolickiej we Francji przybył 5-go września 1974 r. Na zlecenie Rektora Polskiej Misji Katolickiej i po otrzymaniu nominacji od Ks. Arcybiskupa Artura Elchingerera ze Strasburga, Ks. Jacek Styła przyjął obowiązki duszpasterza polonijnego w Wittenheim - oficjalnie od 19-go czerwca 1975 r. Był tam gorliwym i oddanym duszpasterzem przez 36 lat! Był on cenionym i szanowanym duszpasterzem, serdecznym kolegą księży, bez reszty oddanym kapłańskiej posłudze. Jednoczył Rodaków w służbie Bogu i Ojczyźnie. Świadczy o tym choćby ten prosty wiersz ułożony z okazji jego imienin od Bractwa Żywego Różańca, Chóru „Dzwon Zygmunta”, Towarzystwa Świętej Barbary i od Wszystkich Wiernych

Ksiądz Jacek Styła szybko poszerzał pole działalności apostolskiej. Ks. Rektor Zbigniew Bernacki powołał go w 1977 r. na asystenta księdza dziekana we Wschodniej Francji oraz na eksperta w tłumaczeniu tekstów liturgicznych z łaciny na język polski. Od 1999 do 2008 roku był on także superiorem Księży Misjonarzy we Francji.

Ks. Jacek Styła pozostał na polonijnym posterunku duszpasterskim do końca swojego życia. Po ciężkiej chorobie i po miesiącach cierpień odszedł do Chrystusa, Dobrego Pasterza po wieczną nagrodę. Polska Misja Katolicka wyraża głęboką wdzięczność Zmarłemu Kapłanowi oraz Zgromadzeniu Księży Misjonarzy za jego wielki wkład w duszpasterstwo polonijne we Francji i poleca jego duszę Bożej Dobroci.

Śp. Ks. Stanisław Łacny

W środę 28 marca 2012 roku o godz. 7.07, po ciężkiej chorobie zmarł w szpitalu Gustave Roussy w Villejuif, Ks. Prałat Stanisław Łacny, pochodzący z diecezji tarnowskiej.

Urodził się 21.09.1941 roku w Nowym Wiśniczu. Po maturze wstąpił do WSD w Tarnowie. Po ukończeniu Seminarium w roku 1967 przyjął święcenia kapłańskie z rąk ks. Bp Jerzego Ablewicza.

Po święceniach pracował w parafii Szczucin i Paleńnica. W listopadzie 1972 roku, trójka misjonarzy: ks. Stanisław Jeż, ks. Stanisław Łacny i ks. Andrzej Piotrowski, rozpoczęła swoją podróż misyjną do Afryki, pobytem w Rzymie. Tam wraz z ich biskupem Jerzym Ablewiczem zostali przyjęci na audiencji prywatnej przez papieża Pawła VI. Miała ono miejsce w dniu 15 listopada 1972 roku. Ojciec św. Paweł VI podarował im przy tej okazji medal z wizerunkiem św. Jana Chrzciciela udzielającego chrztu Jezusowi.

Dokładnie sześć miesięcy później; w dniu 15 maja 1973 roku z Paryża, po zakończeniu pięciomiesięcznego kursu języka francuskiego, udali się do swej ojczyzny z wyboru.

Ks. Stanisław Łacny pracował ofiarnie na misjach w Kongo Brazzaville przez 25 lat. Ze względu na stan zdrowia powrócił do diecezji tarnowskiej.

19 kwietnia 1999 roku ks. Bp Ordynariusz Wiktor Skworc, pasterz diecezji tarnowskiej, na prośbę ks. Prałata, wyraził zgodę, aby podjął on pracę w Polskiej Misji Katolickiej we Francji.

Najpierw pracował jako kapelan w La Ferté Sous Jouarre. Po roku został mianowany kapelanem Polskiego Ośrodka duszpastersko – wypoczynkowego pw. Św. Jacka na Korsyce a 1 października 2003 roku został również mianowany duszpasterzem francuskich parafii Pietranera, Figarella, Miomo San Marino di Lota na Korsyce a 1 września 2010 roku kapelanem Polskiego Ośrodka duszpastersko – wypoczynkowego pw. Św. Jacka na Korsyce.

Ze względu na stan zdrowia, ciężko chory przybył do Paryża i zamieszkał w Domu Polskim w La Ferté Sous Jouarre, gdzie został otoczony serdeczną opieką ks. Infulata Stanisława Jeża – Rektora Polskiej Misji Katolickiej we Francji, i życzliwością ks. Prałata Antoniego Biela oraz Sióstr Józefitek. Tam podjął się dalszego leczenia.

Był człowiekiem szlachetnym, spokojnym, życzliwym, cichym w cierpieniu.

Był kapłanem gorliwym, pracowitym, oddanym Bogu i ludziom, kochającym swoje kapłaństwo. Miał „wyobraźnię miłosierdzia” przekazując bardzo często swoje oszczędności na dzieła dobrotliwe, jest między innymi współfundatorem Domu „Miłosierdzia Bożego” w La Ferté Imbault.

Dobry Jezu a nasz Panie; daj im wieczne spoczywanie

Jubileusze kapłańskie 2013

ks. Bytniewski Wacław SChr	(20.04.1958)	55 lat
ks. Dobroć Władysław SChr	(20.04.1958)	55 lat
ks. Osiński Józef OMI	(21.03.1963)	50 lat
ks. Robakowski Jan	(23.05.1968)	45 lat
ks. Gurgul Augustyn	(27.05.1973)	40 lat
ks. Michałowski Andrzej	(23.06.1973)	40 lat
ks. Kuczaj Kazimierz SChr	(31.05.1978)	35 lat
ks. Napierała Grzegorz OMI	(12.06.1983)	30 lat
ks. Ptaszkowski Antoni SChr	(17.05.1983)	30 lat
ks. Świder Piotr	(22.05.1983)	30 lat
ks. Wachała Józef SChr	(17.05.1983)	30 lat
ks. Żyźniewski Zbigniew	(22.05.1983)	30 lat
ks. Ciągło Jan SChr	(24.05.1983)	30 lat
ks. Kacprowski Piotr	(16.06.1988)	25 lat
ks. Szarzyński Roman SChr	(18.05.1988)	25 lat
ks. Gubernat Jerzy	(12.06.1988)	25 lat
ks. Kucharski Jarosław SChr	(17.05.1988)	25 lat
ks. Kwiek Jacek	(1988)	25 lat
ks. Wasilewski Andrzej	(29.05.1993)	20 lat
ks. Szuflita Piotr	(19.06.1993)	20 lat
ks. Sokół Stanisław SChr	(25.05.1993)	20 lat
ks. Nowak Krzysztof Piotr	(1998)	15 lat
ks. Głusek Marcin	(19.06.2003)	10 lat
ks. Stój Grzegorz	(2003)	10 lat
ks. Świerk Stanisław	(24.05.2003)	10 lat

Tydzień Miłosierdzia 2012

Ks. Biel Antoni – 500 €	Ks. Napierała Grzegorz OMI – 430 €
Ks. Biernacki Szczepan MSF – 500 €	Ks. Nowak Krzysztof - 137 €
Ks. Bodziony Józef – 350 €	Ks. Oblizajek Ryszard SChr – 460 €
Ks. Bytniewski Waław – 410 €	Ks. Osiński Józef OMI – 750 €
Ks. Chorzempa Jerzy SChr – 300 €	Ks. Początek Zdzisław – 145 €
Ks. Ciągło Jan SChr – 679 €	Ks. Ptaszkowski Antoni – 550 €
Ks. Fara Lesław SChr – 260 €	Ks. Skawiński Łukasz – 161 €
Ks. Franczyszyn Bolesław – 165 €	Ks. Sokół Stanisław SChr – 100 €
Ks. Fyda Ryszard SChr – 205 €	Ks. Sokół Tomasz – 126 €
Ks. Górski Ryszard – Paris - 560,78 €	Ks. Sowowski Andrzej SChr – 236 €
Ks. Górski Ryszard – Str. – 230 €	Ks. Szarzyński Roman SChr – 252 €
Ks. Gronowicz Wiesław – 350 €	Ks. Szot Piotr – 240 €
Ks. Gubernat Jerzy – 152 €	Ks. Szymczak Adam SChr – 175,30 €
Ks. Hońko Tadeusz – 100 €	Ks. Śmiech Tadeusz – 246,42 €
Ks. Ignarski Andrzej - 79,65 €	Ks. Tobys Tomasz SChr – 436, 82 €
Ks. Kałuża Jan SChr – 1282 €	Ks. Tomkiewicz Wiesław – 720 €
Ks. Kapuściak Karol CM – 259 €	Ks. Wachała Józef SChr – 300 €
Ks. Kardys Tadeusz – 425 €	Ks. Wątopek Ryszard – 300 €
Ks. Kata Stanisław – 510 €	Ks. Wojciechowski Leszek – 1760 €
Ks. Kawalec Eduard – 200 €	Ks. Wrocławski Roman SChr – 120 €
Ks. Kołodziejczyk Andrzej – 376 €	Ks. Zabiegałowski Sławomir – 150 €
Ks. Kurnyta Marian – 600 €	Ks. Zając Władysław – 130 €
Ks. Krasny Waldemar – 250 €	Ks. Żyliński Daniel – 585 €
Ks. Michniak Piotr – 850 €	

Za wszelkie ofiary składamy serdeczne Bóg zapłać.

Tydzień Miłosierdzia – nie wpłacono

1. ks. Dobroć Władysław	8. ks. Patulski Waldemar
2. ks. Domański Jan OMI	9. ks. Rosiek Bronisław
3. ks. Kaczor Ryszard SChr	10. ks. Soprych Leszek
4. ks. Karwowski Sebastian	11. ks. Wasilewski Andrzej
5. ks. Kuczaj Kazimierz SChr	12. ks. Wojtyła Franciszek OMI
6. ks. Nieruchalski Jan OMI	13. ks. Zawierucha Jerzy SAC
7. ks. Paramuszczak Marian	

**LISTA KSIEŻY
POLSKIEJ MISJI KATOLICKIEJ WE FRANCJI**
Składki miesięczne
2012
dane do sierpnia 2012

L/P		NAZWISKO	IMIĘ	01	02	03	04	05	06	07	08	09	10	11	12
1.	Ks.	BIEL	Antoni	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
2.	Ks.	BIERNACKI	Szczepan MSF												
3.	Ks.	BODZIONY	Józef												
4.	Ks.	BRZESKI	Sławomir	0	0	0	0	0	0	0	0				
5.	Ks.	BRZYS	Bogusław												
6.	Ks.	CETNAR	Jan	0	0	0	0	0	0	0	0				
7.	Ks.	CHORZEMPA	Jerzy SChr.												
8.	Ks.	CIĄGŁO	Jan SChr.												
9.	Ks.	CIECHOMSKI	Jerzy	X	X	X	X	X	X	X	X				
10	Ks.	DZIECH	Krzysztof												
11	Ks.	FRANCZYSZYN	Bolesław												
12	Ks.	FYDA	Ryszard SChr.												
13	Ks.	GAWRON	Krzystian												
14	Ks.	GLUSEK	Marcin												
15	Ks.	GLODZIK	Sławomir	0	0	0	0	0	0	0	0				
16	Ks.	GÓRSKI	Ryszard (S)	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
17	Ks.	GÓRSKI II	Ryszard (P)												
18	Ks.	GRONOWICZ	Wiesław												
19	Ks.	GUBERNAT	Jerzy	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
20	Ks.	GURGUL	Augustyn												
21	Ks.	HONKO	Tadeusz												
22	Ks.	IGNARSKI	Andrzej												
23	Ks.	JANCZYK	Ernest												
24	Ks.	JEŻ	Stanisław	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
25	Ks.	JÓZEFACIUK	Adam												
26	Ks.	KACPROWSKI	Piotr												
27	Ks.	KACPRZAK	Marek SChr.												
28	Ks.	KACZOR	Ryszard SChr.												
29	Ks.	KAPELAŃSKI	Marek												
30	Ks.	KAPUŚCIAK	Karol CM												
31	Ks.	KARDYŚ	Tadeusz												
32	Ks.	KARON	Zdzisław												
33	Ks.	KARWOWSKI	Sebastian	X	X	X	X	X	X						
34	Ks.	KAWALEC	Edouard	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
35	Ks.	KATA	Stanisław												
36	Ks.	KOPACZ	Kazimierz												
37	Ks.	KORDEK	Józef												
38	Ks.	KRASNY	Waldemar CM	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
39	Ks.	KRET	Zbigniew SChr.												
40	Ks.	KUCHARSKI	Jarosław SChr												
41	Ks.	KUCHARSKI	Jarosław												
42	Ks.	KUCZAJ	Kazimierz SChr.												
43	Ks.	KUPCZAK	Stanisław												
44	Ks.	KURNYTA	Marian												
45	Ks.	KWIEK	Jacek	0	0	0	0	0	0	0	0				
46	Ks.	MACH	Wojciech	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
47	Ks.	MICHAŁOWSKI	Andrzej												

48.	Ks.	MUSIAŁ	Józef	X	X	X	X	X	X	X	X						
49.	Ks.	NIERUCHALSKI	Jan OMI	X	X	X	X										
50.	Ks.	NOWAK	Krzysztof														
51.	Ks.	NOWAK	Krzysztof Piotr														
52.	Ks.	OBLIZAJEK	Ryszard SChr.														
53.	Ks.	PATULSKI	Waldemar	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
54.	Ks.	PARAMUSZCZAK	Marian Maciej	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
55.	Ks.	POCZĄTEK	Zdzisław SChr.														
56.	Ks.	PTASZKOWSKI	Antoni SChr.														
57.	Ks.	PYZA	Marcin	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
58.	Ks.	ROBAKOWSKI	Jan														
59.	Ks.	ROSIEK	Bronisław														
60.	Ks.	RZESZUTO	Edwin	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
61.	Ks.	SAGAN	Piotr														
62.	Ks.	SIELSKI	Krzysztof MSF														
63.	Ks.	SKAWIŃSKI	Łukasz	X	X	X	X	X	X								
64.	Ks.	SOKÓŁ	Stanisław SChr.														
65.	Ks.	SOKÓŁ	Tomasz	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
66.	Ks.	SOPRYCH	Leszek														
67.	Ks.	SOWOWSKI	Andrzej SChr.														
68.	Ks.	STÓJ	Grzegorz	X	X	X	X	X	X	X							
69.	Ks.	SZARZYŃSKI	Roman SChr.														
70.	Ks.	SZOT	Piotr	0	0	0	0	0	0	0							
71.	Ks.	SZUBERT	Wacław														
72.	Ks.	SZUFLITA	Piotr														
73.	Ks.	SZYMCZAK	Adam SChr														
74.	Ks.	SZYSZKA	Eugeniusz	X	X	X	X	X	X								
75.	Ks.	ŚMIECH	Tadeusz														
76.	Ks.	ŚWIDER	Piotr														
77.	Ks.	ŚWIERK	Stanisław	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
78.	Ks.	TOBYS	Tomasz SChr.														
79.	Ks.	TOMKIEWICZ	Wiesław	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
80.	Ks.	WASILEWSKI	Andrzej														
81.	Ks.	WĄCHAŁA	Józef SChr.														
82.	Ks.	WĄSIK	Ryszard	X	X	X	X	X	X	X	X						
83.	Ks.	WĄTOREK	Ryszard														
84.	Ks.	WITKOWSKI	Paweł														
85.	Ks.	WROCLAWSKI	Roman SChr.														
86.	Ks.	WROBEL	Robert	0	0	0	0	0	0	0							
87.	Ks.	WRÓBLEWSKI	Piotr	X	X	X	X	X	X	X	X						
88.	Ks.	ZABIEGAŁOWSKI	Sławomir														
89.	Ks.	ZIOBRON	Józef	X	X	X	X	X	X								
90.	KS.	ZYZNIEWSKI	Zbigniew														
91.	Ks.	NIZIO	Maciej	X	X	X	X	X	X								

KS. ŚWIERK – 300 € na rok 2013
KS. KAWALEC 4 MIESIĄCE NA 2013

**STUDIUM FILOZOFICZNO – ETYCZNO - SPOŁECZNE
IM. JANA PAWŁA II
organizuje nabór
NA NOWY ROK AKADEMICKI 2012/2013**

Na kierunki:

- **STUDIUM ARCHITEKTURY OGRODÓW, WNĘTRZ I FLORYSTYKI**
- **KURS KSIĘGOWEGO I STOPNIA**
- **KURS KOMPUTEROWY I STOPNIA**
- **KURS JĘZYKA ANGIELSKIEGO**

• **STUDIUM ARCHITEKTURY OGRODÓW, WNĘTRZ I FLORYSTYKI**

Studia przybliżają nowoczesne trendy w kształtowaniu przestrzeni, pozwalają na przyswojenie problematyki projektowania i urządzania wnętrz i terenów zieleni.

Zakres tematyczny Studium: - wiedza planistyczna o komponowaniu przestrzeni, wiedza przyrodnicza niezbędna dla przygotowania terenów zieleni, wiedza techniczna i technologiczna oraz organizacyjno-prawna związana z urządzeniem terenów i wnętrz, podstawy wiedzy historyczno-konserwatorskiej, umiejętność sporządzania kompletnych opracowań projektowych.

Wykłady odbywają się **raz w miesiącu od piątku do niedzieli**. Studium obejmuje 4 semestry.

• **KURS KSIĘGOWEGO I STOPNIA**

Celem kształcenia jest teoretyczne i praktyczne przygotowanie słuchacza do wykonywania zawodu księgowego, który został ujęty w klasyfikacji zawodów i specjalności wprowadzonej rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej. Uczestnik otrzymuje tytuł Certyfikowanego Księgowego I stopnia.

Zakres tematyczny kursu: ogólne zasady księgowości z elementami prawa podatkowego, podstawy gospodarki finansowej przedsiębiorstw, podstawy rachunkowości z elementami etyki zawodowej, finanse przedsiębiorstw.

Zajęcia odbywają się **raz w miesiącu od piątku do niedzieli**. Czas trwania kursu: 3 semestry.

• **KURS KOMPUTEROWY I STOPNIA**

Kurs komputerowy kierowany jest do użytkownika komputera dysponującego podstawową znajomością jego obsługi, pragnącego poszerzyć swoją wiedzę.

Zakres tematyczny kursu: Tematyka Kursu komputerowego została podzielona na cztery grupy tematyczne stanowiące przegląd tematyki niezbędnej dla świadomego użytkownika komputera klasy PC.

Kurs komputerowy prowadzony jest **dwa razy w tygodniu**. Słuchacze zobligowani są do dysponowania własnymi Laptopami w celu praktycznego partycypowania w spotkaniach. Liczba miejsc ograniczona.

• **KURS JĘZYKA ANGIELSKIEGO**

- dla początkujących i zaawansowanych.

Zajęcia odbywają się raz w tygodniu w godz. 19.00-21.00 w salce przy kościele polskim przy pl. Concorde.

Szczegółowych informacji udziela Sekretariat Studium:

263 bis, rue Saint Honoré 75001 Paris

wtorek-czwartek: 9.00-12.30 i 16.00-19.00

tel. 01 42 60 66 58, e-mail: studiumkul@free.fr

Sprawozdanie z wiosennego Zebrania dekanalnego północnej Francji.

Wiosenne zebranie dekanalne północnej Francji odbyło się 15 marca 2012 roku w Mericourt i trwało od godz. 10.00. W zebraniu brali udział kapłani pracujący w dekanacie północnej Francji, zaproszeni goście – przedstawiciele Stowarzyszeń działających w ramach PZK /p. A Jankowska, p. H. Wrobel, p. E Juskowiak/.

Zebraniu przewodniczył ks. D. Zyliński – dziekan, który na początku powitał przybyłych kapłanów, zaproszonych gości i przybyłych z Paryża - ks. Rektora – Infułata ST. Jeża i ks. K. Gawrona – Wicerektora. Zebranie rozpoczęło wspólną modlitwą brewiarzową z godziny przedpołudniowej.

Po powitaniu wszystkich uczestników i kilku słowach wstępu ks. Dziekan, sekretarz ks. P. Michniak odczytał sprawozdanie z jesiennego Zebrania, które w całości zostało przyjęte.

Tematem przewodnim Zebrania było wystąpienie ks. K. Gawrona, które skoncentrowane było na zagadnieniu „Nowa ewangelizacja w roku wiary”. Temat nowej ewangelizacji szczególnie łączy się z kontekstem Roku wiary, ogłoszonym przez papieża Benedykta XVI w październiku ubiegłego roku i mającym się zakończyć synodem biskupów w październiku /5-24/ 2012. Ta inicjatywa papieża ma swoje odniesienie do 50-lecia otwarcia Soboru Watykańskiego II i wydania przez Niego dokumentu: „Porta fidei” – ogłaszającego Rok Wiary.

Już na wstępie ks. K. Gawron zaznaczył, że hasło „nowa ewangelizacja” w Roku Wiary ma swoje odniesienie do przeszłości i działań całego Kościoła na płaszczyźnie duszpasterskiej. Po raz pierwszy tego określenia użył Jan Paweł II w czasie pierwszej pielgrzymki do Polski w 1979 roku w Krakowie- Mogile. Prelegent w swym wystąpieniu nawiązał do niektórych dokumentów papieskich, gdzie jest mowa o nowej ewangelizacji. Przypomniawszy „Evangelii nuntiandi”, Pawła VI z 1974 r. gdzie papież wskazywał na sprawę reewangelizacji jako refleksji nad błędami z przeszłości. Jednak głównym zadaniem – wskazał, jest „postawa odwagi głoszenia Ewangelii – nastawienie na dziś i jutro”. Nowa ewangelizacja to radość wiary i jednocześnie podejmowany dialog ze światem, zwłaszcza z tymi, którzy są na „zewnątrz” Kościoła. Ks. Wicerektor przypomniał, że nowa ewangelizacja wpisuje się szczególnie dzisiaj w samoświadomość i odnowę całego Kościoła i przypomniał, że wielokrotnie dawał temu wyraz bł. Jan Paweł II, kiedy mówił o nowej ewangelizacji zwłaszcza w kontekście Wielkiego Jubileuszu roku 2000. Wydaje się czymś oczywistym, że nowa ewangelizacja jest wyzwaniem dla całego Kościoła – szczególnie w wymiarze kulturowym, gospodarczym i politycznym, bowiem widzimy dzisiaj, że żyjemy w epoce intensywnej sekularyzacji, która eliminuje sacrum z życia i społeczeństw – „Bóg staje się nieobecny w życiu wielu chrześcijan, których należy reewangelizować”. W życiu społeczeństw kultura medialna propaguje wzorce, które są antychrześcijańskie i zakłamuje rzeczywistość pozbawiając ją odniesień do Boga i religii. Dlatego papież Benedykt XVI w wydanej Adhortacja na Rok Wiary „Porta fidei” zajmuje stanowisko, by nowa ewangelizacja stała się szczególnym działaniem Kościoła na wszystkich płaszczyznach jego życia i posługiwania w wymiarze powszechnym. W całym kontekście nowej ewangelizacji, działalność Kościoła ma objąć swoim zasięgiem całość życia religijnego na poziomie głoszenia Ewangelii nowymi metodami przy użyciu nowoczesnych środków np.: audio-wizualnych, które dzisiaj w masowej kulturze medialnej staje się podstawowym narzędziem oddziaływania na całe rzesze ludzi. Ks. Gawron wskazał także, iż nie należy przy tym zaniedbywać tradycyjnych środków duszpasterskich takich jak organizacja pielgrzymek regionalnych, popularyzacja katechizmu Jana Pawła II, dokumentów Soboru Watykańskiego II czy powrót do parafialnych misji i rekolekcji.

Po referacie ks. Wicerektora nastąpiła przerwa i wymiana myśli a po niej ks. Dziekan w imieniu PZK podał daty ważniejszych wydarzeń religijnych w naszym rejonie duszpasterskim.

12.05.2012 – roczne zebranie PZK w Vaudricourt

16-21.05 – Pielgrzymka do Lourdes

10.06 – Boże Ciało na wzgórzu Lorette: Msza św. o 15.30 z ks. Gawronem

3-7.09 – Rekolekcje kapłańskie w La Ferté

20.09 – Doroczna Pielgrzymka do Dadizelle organizowana przez PZK

4.10 – Walny zjazd Mediów katolickich w Mericourt

14.10 – Arras – Msza z okazji 50-lecia Soboru Watykańskiego II z bp J.P Jaeger

8-15.10 – Pielgrzymka do Fatimy organizowana przez PZK

25.10 – zjazd dekanalny w Mericourt

30.10 – dzień skupienia Żywego Różańca w Méricourt

15.12 – Forum laikatu w Harnes.

Na zakończenie zjazdu głos zabrał ks. Rektor który podziękował zebranych kapłanom i przedstawicielom PZK za ich stałe zaangażowanie duszpasterskie, mówił także o spotkaniu komisji duszpasterstwa emigracyjnego z Episkopatu Polski. Przy tej okazji wspomniawszy o potrzebie tworzenia duszpasterstwa polskiego na przedmieściach Paryża, gdzie coraz więcej osiedla się Polaków. Przypomniał o dorocznej pielgrzymce Polaków do Lourdes i ustanowieniu Rady Misji PMK i udziale w niej przedstawicieli naszych Ośrodków duszpasterskich. Poinformował o pomniku Jana Pawła II w Paryżu z okazji beatyfikacji papieża i problemach z jego lokalizacją – poprosił o nadesłanie podpisów z naszych Ośrodków duszpasterskich. Ks. K. Gawron podziękował za spotkanie w radami parafialnymi. Przedstawiciele Uniwersytetu w Lille- 3 prosili o pomoc w uzyskaniu informacji i zdjęć polskich stowarzyszeń religijnych w naszych Ośrodkach duszpasterskich.

Zebranie dekanalne zakończyło się wspólną Eucharystią w miejscowym kościele pod przewodnictwem ks. Rektora, który wygłosił krótkie kazanie. Po Mszy św. wszyscy uczestnicy zebrania spożyli wspólny obiad.

ks. Piotr Michniak

Sprawozdanie ze Zjazdu dekanalnego w Lourdes.

Dnia 29 marca 2012r. kapłani polscy pracujący w części południowo-zachodniej Francji, zgromadzili się na spotkaniu dekanalnym w Lourdes, aby powierzyć swoje wspólnoty parafialne, swoją pracę Matce Najświętszej oraz napęlić swe serca Miłością jaka wypływa z serca matczyngo w tym miejscu.

O godzinie 8.30 wszyscy kapłani sprawowali ofiarę Jezusa Chrystusa w Grocie Masabielskiej pod przewodnictwem Ks. Prałata, dr Krystiana Gawron wraz z uczestniczącymi: siostrami Nazaretankami posługującymi w Polskim Domu „Bellevue” oraz wieloma polakami przebywającymi w Lourdes. Msza Święta stała się kluczem do tematu dnia: Ks. vice-rektor PMK zakończył swoje słowo- „Jedyną stroną Ewangelii ,którą ktoś przeczyta- będzie twoje świadectwo wiary”.

„NOWA EWANGELIZACJA W ROKU WIARY”- Dalsza część zebrania dokonała się na „polskim” wzgórzu w domu rekolekcyjnym „Bellevue”. Po powitaniu wszystkich przez ks. Dziekana naszego dekanatu Kazimierza Kopacza, Ks rektor Krystian Gawron ukazał smutną rzeczywistość umierających czy schorowanych kapłanów, którzy pracowali przez długie lata w PMK we Francji. W tych intencjach i wielu innych kapłani odmówili modlitwę brewiarzową w ciągu dnia. „Benedykt XVI zapowiedział 16 października 2011, że 11 października 2012 rozpocznie się w całym Kościele katolickim Rok Wiary. Będzie on związany z 50. rocznicą otwarcia II Soboru Watykańskiego i zakończy się 24 listopada 2013, w uroczystość Chrystusa Króla” myśląc o tym właśnie wydarzeniu ks. Prałat, dr Krystian Gawron przedstawił piękną prelekcję multimedialną ukazującą bogactwo dokumentów soborowych, listów i instrukcji jak mamy przeżywać zbliżając się ROK WIARY. Pytania ; co mamy czynić? Dlaczego nowa ewangelizacja? Jakie są jej zadania? Na te i wiele innych pytań odpowiedział Ks. Vice-rektor PMK podczas dekanalnego spotkania w Lourdes. Na zakończenie swego przemówienia naznaczył najważniejsze wydarzenie z obchodów ROKU WIARY i gorąco zaprosił wszystkich do mocnego zaangażowania się odkrywania na nowo katechizmu Kościoła Katolickiego oraz proponowanie Go wiernym.

Prelegent zakończył słowami z listu Ojca Św. Benedykta XVI- „Intymne doświadczenie Boga we własnym wnętrzu nie może jednak zamknąć się w sobie. Wiara oznacza zaangażowanie i publiczne świadectwo. Chrześcijanin nigdy nie może myśleć, że wiara jest sprawą prywatną” (nr 10). Wiara wymaga odpowiedzialności w wymiarze społecznym i Kościoł - tak jak w dniu Pięćdziesiąticy - ukazuje z całą oczywistością ów wymiar publiczny wiary i głoszenia bez lęku swej wiary każdej osobie. "Jest to dar Ducha Świętego, który uzdalnia do misji i umacnia nasze świadectwo, czyniąc je śmiałym i odważnym".

Po zakończonej prezentacji pojawiła się dyskusja, propozycje realizacji tych obchodów w granicach emigracji. Następnie zostały przedstawione komunikaty PMK we Francji oraz wspólna modlitwa i obiad zakończyły spotkanie.

Ks. Sławomir Brzeski

Sprawozdanie ze Zjazdu Dekanatu Wschód.

W dniu 20 marca 2012 r. w Marienthal odbył się zjazd dekanalny kapłanów z okręgu Wschód. W tym zjeździe wzięli udział, przybyli z Paryża - ks. Rektor Stanisław Jeż i ks. Wicerektor Krystian Gawron, jak również księży z placówek duszpasterskich Lotaryngii i Alzacji. Wszystkich obecnych księży powitał ks. dziekan Stanisław Kupczak po czym przystąpiliśmy do porządku dnia zjazdu, któremu przewodniczył ks. Rektor. Po modlitwie rozpoczynającej to spotkanie ks. Rektor nakreślił kilka aktualnych spraw w Kościele jak również w PMK. Znaczącym wydarzeniem w całym Kościele jest obchodzona 50-ta rocznica Soboru Watykańskiego II. Z tej to okazji podejmowane są w diecezjach francuskich jak również w PMK różne inicjatywy przypomnienia i ponownego odczytania dokonań Soboru. Następnie konferencje nt. Nowej Ewangelizacji wygłosił ks. Wicerektor Krystian Gawron. Podkreślił najpierw aktualność sformułowania "nowa ewangelizacja", które zostało podjęte po raz pierwszy przed wieloma laty przez papieża bł. Jana Pawła II. Zainicjowany w całym Kościele Rok Wiary wpisuje się dokładnie w ducha nowej ewangelizacji. Nie można rozumieć nowej ewangelizacji bez wiary. Istota nowej ewangelizacji jest przepowiadanie, czyli ewangelizacja słowem i podjęcie wysiłku na rzecz jej rozwoju. Ważnym elementem jest samoświadomość Kościoła i moje w nim miejsce. Misja Kościoła jest głoszenie Ewangelii; w tym kontekście nowa ewangelizacja staje się odnowa, wezwaniem do wspólnoty chrztu, szukaniem form dotarcia do współczesnego człowieka. Najważniejszym motywem podejmowania nowej ewangelizacji jest wiara, która dynamizuje i prowadzi do większej świadomości Kościoła.

Nowa ewangelizacja winna objąć także nasze wspólnoty polonijne w ich specyfice. W ramach tego jest powoływanie rad duszpasterskich w ośrodkach polonijnych, ich dynamizowanie w przekazywaniu wiary. Ważnym elementem są pielgrzymki do sanktuariów np. pielgrzymka do Lourdes, rozpowszechnianie prasy katolickiej zwłaszcza Głosu Katolickiego.

Następnie ks. Krystian postawił pytanie do księży o sugestie duszpasterskie dotyczące Roku Wiary. Oprócz wymienionych powyżej propozycji poszczególne ośrodki duszpasterskie włączają się w inicjatywy podejmowane w ramach diecezji. Ważnym elementem w przeżywaniu Roku Wiary będzie pogłębienie świadomości u wiernych sprawowania i przystępowania do świętych sakramentów.

Po zakończonej konferencji sprawowaliśmy Najświętsza Eucharystie w sanktuarium m.in. wspominając zmarłego sp. ks. Jacka Style jak również prosząc o wstawiennictwo Matkę Bożą dla naszych wspólnot. Jak zawsze gościnnie ks. dziekan Stanisław Kupczak zaprosił nas na posiłek. Po obiedzie zostały omówione sprawy bieżące i organizacyjne Misji; wśród nich tegoroczna pielgrzymka do Lourdes.

Ks. Stanisław Sokół Schr

Pobyt w Lourdes | Votre séjour à Lourdes

Dom położony na zboczu wzgórza dominującego nad sanktuarium Maryjnym. Prowadzony przez siostry Najświętszej Rodziny z Nazaretu. W ciszy i pośród otaczającej zieleni, z widokiem na pasmo Pirenejów, można wypocząć, spędzić czas na medytacji i modlitwie.

A flancs de coteau, dominant le sanctuaire marial. La Maison offre la possibilité du recueillement, de la prière et du repos dans cette ville privilégiée, choisie par la Sainte Vierge pour apparaître à la petite Bernadette.

Maison de la Mission Catholique Polonaise BELLEVUE
 Route de Bartrès, 65100 Lourdes; tel.: 05 62 94 91 82, fax 05 62 42 08 75
 pmk-lourdes@club-internet.fr; www.mission-catholique-polonaise.net

Willa „La Vistule” | La Villa « La Vistule »

Willa ta jest charakterystycznym przykładem rezydencji nadmorskiej z końca 19. wieku. Willa jest własnością Towarzystwa Historyczno-Literackiego. Od czerwca 2007 roku, po generalnym remoncie i staranym unowocześnieniu wnętrza, willa jest zarządzana przez Stowarzyszenie „Concorde”.

Cette villa, une des plus anciennes de Dinarq, est inscrite sur la liste du Patrimoine National Français. « La Vistule » est la propriété de la Société Historique et Littéraire Polonaise. Depuis juin 2007, la villa entièrement rénovée et embellie, est gérée par l'Association Concorde – les Amis de la Mission Catholique Polonaise.

Villa « La Vistule » | 5, rue de la Vistule; 35800 Dinarq; tél. 02 99 46 71 71;
 port.: 06 05 75 80 67
 e-mail: la.villa.vistule@onet.eu; www.mission-catholique-polonaise.net

Pobyt w regionie paryskim Votre séjour en région parisienne

Idealne miejsce dla pielgrzymów czy osób chcących przeżyć swoje dni skupienia, rekolekcje czy seminaria. Duże sale, piękne parkowe otoczenie, pozwalają również na organizację uroczystości rodzinnych jak: chrzest, wesele i inne oraz przeżywanie świąt w serdecznej polskiej atmosferze.

A 45 mn de Paris, les Sœurs de la Congrégation des Sœurs de Saint Joseph vous accueillent dans cette maison, entourée d'un grand parc, relai pour les pèlerins et centre de retraites, recollections ou séminaires.

Maison de la Mission Catholique Polonaise Fondée par Anna et Stanislas Kozłowski
 31, rue d'Hugny, 77260 La Ferté sous Jouarre, tél./fax: 01 60 22 03 76
 e-mail: pmk.laferte@free.fr; www.mission-catholique-polonaise.net

Pobyt w Sologne Votre séjour en Sologne

Dom Bożego Miłosierdzia, 199 km od Paryża. Przyjmuje na odpoczynek krótszy i dłuższy. Ksiądz zajmujący się Apostolatem Miłosierdzia Bożego organizuje rekolekcje, konferencje, nowenny dla osób i grup. Dysponujemy pokojami dla osób niepełnosprawnych. À 2h30 de Paris par l'autoroute. Vous pouvez y rendre pour un séjour de repos ou de recollection. Un prêtre, spécialiste de la spiritualité de la Miséricorde Divine et de St Faustine, y organise des recollections, des conférences, des neuvaines, pour les particuliers ou pour des groupes. Des chambres y sont aménagées pour les handicapés.

Maison de la Misericorde Divine
 Rothere, 41300 la Ferté Imbault; tél./fax: 02 36 14 83 38; port.: 07 53 49 57 74;
 e-mail: misericordedivine.pmk@interia.eu; www.mission-catholique-polonaise.net

Pobyt na Korsyce Votre séjour en Corse

Położony 2 km od morza i 6 km od Bastii na Cap Corse „Dom św. Jacka”, przyjmuje zorganizowane grupy rekolekcyjne, grupy turystyczne oraz wszystkie osoby pragnące wypoczynku i ucieczki od hałasu dnia powszedniego.

Située à 2 km de la mer et à 6 km de Bastia, au Cap Corse, la „Maison Saint Hyacinthe”, composée de plusieurs bâtiments, se trouve dans un parc magnifique de trois hectares, peuplé de palmiers et d'oliviers centenaires.

Maison Saint Hyacinthe
 20200 Santa Maria Di Lota, Lieu Dit Miomo BASTIA; tél.: 04 95 33 28 29
 e-mail: mshcorse@yahoo.fr; www.maison-saint-hyacinthe.com

Nowym pokoleniom La Maison des Anciens Combattants

W pięknie odrestaurowanych salonach (100 m²) i restauracji istnieje obecnie możliwość organizowania różnego rodzaju przyjęć, jak koktajle, konferencje, wykwitne kolacje, seminaria, spotkania zawodowe, wieczorki z okazji rocznic, świąt rodzinnych czy spotkania poświęcone kulturze.

Dans les salons magnifiquement restaurés (plus de 100 m²) et dans le restaurant, il est possible d'organiser des réceptions, cocktails, conférences, séminaires, rencontres professionnelles, fêtes familiales ou autres.

Maison des Anciens Combattants
 20, rue Legendre – 75017 Paris – Métro Villiers
 tél. 06 75 33 58 43, 01 79 25 46 61

Stowarzyszenie Concorde

Przyjaciele Polskiej Misji Katolickiej we Francji

Stowarzyszenie kierowane przez Radę Administracyjną składa się z duchownych i wolontariuszy świeckich. Powstało z inicjatywy Rektora Polskiej Misji Katolickiej, który jest jego prawnym członkiem. Organizuje i uczestniczy w akcjach pomocy i wspierania Misji w jej działalności. Prowadzi różnorodne domy, w których przyjęcie zapewniają siostry zakonne i księża polscy z uwzględnieniem naszej rodzinnej polskiej gościnności.

263 bis, rue Saint-Honoré; 75001 Paris | tél. 01 55 35 32 26, fax: 01 42 96 19 89
 e-mail: association.concorde@sfr.fr | www.mission-catholique-polonaise.net

Association Concorde

Les Amis de la Mission Catholique Polonaise

Gérée par un Conseil d'Administration composé de laïcs bénévoles, de religieux, dont le Recteur de la Mission Catholique Polonaise en France est l'inspirateur et le membre de droit, l'Association organise et participe à l'action d'aide et de bienfaisance de la Mission. C'est dans ce cadre qu'elle a fondé et qu'elle gère ses différentes maisons dont la spécificité est l'accueil, assuré par des religieuses et des prêtres polonais.